

## Một chuyến đi – Hội ngộ TQT

Ngày 11-12 tháng 7 tại San Jose, miền Bắc California

Đúng ra Bích Thủy phải viết lại cảm nghĩ của mình khi vừa xong cuộc họp mặt vì khi ấy trong lòng mình còn nhiều xúc cảm lắm. Nhưng về đến nhà, bận bịu quá, sau đó lại tham dự một chuyến camping ở Big Bear Lake, nên tới hôm nay mới có dịp ngồi xuống đây viết lại cảm nghĩ của mình về cuộc họp mặt TQT vừa qua ở San Jose.

Viết gì đây các bạn ơi? Có quá nhiều điều để viết, mà trí óc cùn của mình chẳng phải siêu phàm như một photographic memory để ghi nhớ lại hết. Thôi thì nhớ đến đâu, viết đến đấy các bạn nhé.

Hơn 30 năm mới gặp lại, thật sự ai cũng tóc đã hai màu, mà muối dần dần nhiều hơn tiêu. Có điều nhìn ai cũng con jeune lắm, chắc vì trước khi đến với cuộc họp mặt tụi mình thi nhau làm giàu cho hãng L'Oreal phải không 😊

Biết bao nhiêu bồi hồi xúc cảm nhìn lại một vài khuôn mặt thân thương! Mình nói chuyện điện thoại với cô Thu Hà bao nhiêu lần, nhưng dịp vừa qua mới được gặp cô. Ôi sao cô giáo gầy quá! Đáng cô mỏng manh như một đứa bé con. Cô Chiêu Uyên vẫn còn khuôn mặt xinh đẹp và đáng vẻ thanh tú, không thể nào quên! Gặp lại cô Thu Hà, cô Chiêu Uyên, cô Thy Oanh, mình ngỡ như vẫn còn trong lứa tuổi 17, 18 đó các bạn a. Một điều vui sướng là được ôm các cô giáo, và có khi còn lên hun máy cô nữa chứ. Đã quá phải không Hồng Hoa? Hồi còn nhỏ, đâu có bao giờ mình nghĩ sẽ có ngày dám đến gần cô như vậy, mà chẳng những đến gần, còn được ôm và hôn cô cơ đấy!

Gặp lại Hồng Hoa, Hải Yến tưởng như đã quen thân tự thuở nào, mà thú thật, hồi nhỏ tụi mình có học chung trường, nhưng khác lớp, nên biết nhau vậy thôi. Về phần Phi Oanh tụi mình đã gặp nhau hai năm về trước, có điều lần này mình thấy PO có vẻ gầy hơn trước. Công việc quá nhiều? PO phải ráng giữ sức khỏe nhé. Hiếu vẫn trẻ trung, hiền hòa như lần tụi mình gặp nhau năm ngoái. Thanh Vũ đương nhiên Thầy đổi rất nhiều so với hồi học lớp 10 chứ. Tuy nhiên, mình đã được xem hình Vũ ở trang web TQT nên cũng không ngỡ ngàng chi lắm dù rằng đã lâu lắm rồi, tụi mình mới có dịp gặp lại nhau. Biết nói sao được giây phút hội ngộ này đây? Mình cũng cảm ơn cuộc đời đã cho mình nhiều kỷ niệm đẹp nên thơ trong sáng của thuở mới lớn, thuở “Những chiếc giỏ xe chở đầy hoa phượng, em chở mùa hè của tôi đi đâu” đó mà!

Lớp 10B1 mình chỉ có Phi Oanh, mình, Trọng Hiếu, Thanh Vũ, Ngọc Khôi, và Đức Hạnh là tham dự thôi. May mắn tụi mình được phó nháy Văn Đức Thắng chụp cho một vài tấm hình chung ở park để làm kỷ niệm.

Nhưng mình cũng vui lắm vì được dịp làm quen thêm các bạn mới Huân, Hữu Khôi, Kim Sơn, bà xã của Khôi, Đức Thắng, Cương Duy, Trí, Mân, Xuân Tươi, Thúy Kiều,

etc...Còn nhiều nhiều lắm, nhưng rất tiếc, trí nhớ mình chỉ có hạn, nên gặp mặt thì biết, nhưng tên thì bây giờ chỉ nhớ bấy nhiêu thôi. Nhờ có cuộc họp mặt này mà mình được biết thêm các bạn ở lớp khác. Nhất là sư huynh Thành Sang mà mình có dịp được đi chung xe với huynh và Ngọc Khôi trên đường lên San Jose ngày thứ sáu 10 tháng 7. Anh Sang thật chu đáo, đã mua một trái mít không lồ, đem lên làm quà cho hai cô giáo mình mãi từ Canada sang thưởng thức. Công nhận cánh đàn ông thật đảm đang! Ai nói là đàn ông không giỏi chuyện bếp núc? Mình thấy Thanh Vũ giỏi ghê đi, việc xẻ mít, bóc mít đâu có dễ dàng mà anh chàng thật lanh lẹ, cùng với anh Sang, chỉ trong khoảng khắc đã làm xong gọn ghẽ. Hội phụ nữ gồm có cô Thu Hà, cô Chiêu Uyên, Phi Oanh, Hồng Hoa và mình chỉ có việc thưởng thức mà thôi☺

Chiều thứ 6, sau chuyến hành trình từ Quận Cam lên đến hotel đã 8 giờ tối. Ăn tối xong, tụi mình chỉ muốn ở nhà nghỉ ngơi thôi. Hiếu ơi, cảm ơn Hiếu đã chiêu đãi hai cô và tụi mình một bữa bánh xèo thật ngon miệng nhe! Nhưng cô bạn Hải Yến thật có khoa ăn nói, năn nỉ ỉ oai riết mà rất cuộc Hồng Hoa với mình, hai đứa phải nhận lời đi chơi với các bạn. Nhưng cũng phải công nhận, khi Hữu Khôi và Hải Yến đến hotel đón tụi mình đi, trên đường đến club, 3 đứa con gái tụi mình như sống lại thời tuổi trẻ, cười đùa vui nhộn, thật thích thú. Cảm giác đó thật khó có lại lắm đó Hải Yến và Hồng Hoa ạ! Sao lúc đó mình cảm thấy vui phơi phới, hay tại vì được gặp lại bạn bè từ thuở lên 9, 10, nên ai nấy tưởng đâu mình còn nhỏ dại bé bỏng lắm? Vô đến vũ trường, không khí ồn ào, náo nhiệt, mình không quen các bạn trai vì phần đông từ khối lớp Anh văn. Tuy vậy, trước lạ sau quen, Lê Đào Lộc, rất dễ thương, thấy mình ngồi có vẻ lẻ loi, nên Lộc kéo ghế đến gần, tự giới thiệu. Mình nhớ ra, à, thì ra anh chàng hoạt bát duyên dáng này là tác giả của bài viết "Đảo Rado" đấy mà. Mình thật sự khâm phục Lộc đã vươn lên rất giỏi ở một xã hội mà mình nghĩ, mình sẽ không hoà nhập nổi vì những quy củ, khắc nghiệt của nó!

Vui đến mấy thì cũng phải đến giờ về. Khi ấy, các bạn mình đã ngà ngà và cũng đói bụng nữa, nên cả bọn đi tìm chỗ ăn khuya. Các bạn chạy lòng vòng kiếm tiệm ăn, rồi cuộc tìm đến một khu phố Tàu-Việt-Thái ở San Jose? HH với mình tuy hai đứa còn no, vì ăn trễ mà, cũng ráng thêm một chút cho vui vẻ cả làng. Nhờ vậy, mới có mấy tấm hình trong restaurant chung với các bạn đó. Lục tục mãi, kéo về nhà đã gần 3 giờ sáng. Mình thấy mệt lắm, nhưng nhờ gặp các bạn từ đêm hôm trước, mà ngày hôm sau mình gặp lại ở ngoài công viên, không còn cảm giác lạ lắm nữa.

Sáng thứ 7, ngày 11 tháng 7:

Sáng sớm chừng 6 giờ sáng, có tiếng gõ cửa. Mình mắt nhắm mắt mở lật đật chạy ra, thì ra sư huynh Sang "Đi qua phòng cô ăn sáng, anh có mua bánh mì café" Hả? Mình mới ngủ được có 3 tiếng thôi, và HH chắc chỉ có 2 tiếng, hồng hiểu sao, HH thức

lục đục trong đêm khuya, mình mơ màng nghe tiếng chân HH thức dậy. Thế là hai đứa đành thức luôn, còn mặc quần áo ngủ, chạy qua phòng hai cô. Bởi vậy nên các bạn thấy hình chụp ở phòng ngủ với hai Cô, tụi mình con mặt mày lơ láo, không trang điểm chi cả đó! Ngồi chơi một lúc, tụi mình hai đứa HH và BT chạy về phòng để còn chuẩn bị ra công viên nữa chứ.

Đường ra park đi qua các khu dân cư nhỏ nhỏ thật xinh đẹp. Hình như Milpitas là khu nhà giàu phải không các bạn miền Bắc? Tìm kiếm mãi, rồi cũng đến được cho hội ngộ TQT. Ô sao đông thế này? Hôm nay có nhiều khuôn mặt mới, có cả các dâu và rể của TQT nữa. Mình đang ngờ ngác, thì gặp được thầy Nhã. Đương nhiên thấy thay đổi nhiều so với hồi dạy tụi mình năm lớp 10. Nhưng giọng nói hiền hòa của Thầy cũng vẫn vậy. Và lại, mình đã được xem hình thầy trên web TQT nên không ngỡ ngàng lắm. Thầy kéo mình ra chào cô Tuyết. Cô thật trẻ trung, nghe nói cô bị nhầm là học trò đấy. Mình chưa được gặp cô bao giờ, mà sao cảm giác thật gần gũi! Mình đến chào thầy Thiện, tác giả những bài thơ Haiku tuyệt tác! Thầy và Co thật thân thiện, gần gũi, xem tụi mình như một đàn con nhỏ vậy. Thật sự mình không được học Thầy hồi ở TQT mà sao mình có cảm giác thật thân thương, có lẽ vì Thầy dịu dàng với tụi mình quá, khiến mình có một cảm giác thật gần gũi. Nhân đây em thật biết ơn các thầy cô đã chẳng quản ngại đường xa, có khi là ngàn dặm đường, đến chung vui với các cựu học sinh TQT. Tuy thời gian học ở TQT chỉ có 3 năm, nhưng để lại biết bao nhiêu luyện thương trong lòng chúng em. Có lẽ vì khi ấy chúng em đã bắt đầu lớn khôn rồi. Và may mắn các thầy cô hầu hết là người Saigon cũ nên chúng em có cảm giác thật gần gũi. Có lẽ cùng cảnh ngộ nên hiểu nhau nhiều hơn phải không ạ?

Công viên thật đẹp với những tàng cây râm mát, có cả sân chơi bóng cho các bạn trai. Lâu ngày gặp lại nhau, ai nấy nói cười tíu tít, vang dội cả một góc vườn. Vui quá nên có vẻ như ai cũng ăn không được nhiều, nên thức ăn còn dư quá nhiều. Và cũng do BTC đã có “con mắt to hơn cái bụng” nên đến giờ về, mà bao nhiêu khay thức ăn vẫn còn nguyên si, chưa bóc tem! Sau khi đã thưởng thức nào bánh lọc, bánh bèo, xôi gấc, gỏi, rau trộn, vv và vv anh chàng Tiến thông thả tiến về đám đông với cây đàn trên tay, chuẩn bị cho những tiết mục ca hát vui nhộn. Thôi thì nhạc sến, nhạc sang, cứ thế mà được các tiếng hát nghiệp dư hát lên ông ổng, nghe vui ra phết☺ Giữa chừng, Khôi ngửa chân, mời cô Chiêu Uyên nhảy một bài. Anh Sang hát tặng cô một bài hát rất mùi, Hoa Trinh Nữ, ôi chao mà rạt rào tình cảm cô trò. Nhưng vui đến đâu thì vui, cũng phải chuẩn bị ra về vì ở ngoài trời hơn ½ ngày các Thầy cô bắt đầu thấm mệt rồi! Các bạn nhanh chóng mỗi người một tay, dọn dẹp thật gọn, chu đáo. Đúng là tác phong công nghiệp ở Mỹ có khác. Đàn ông cũng như phụ nữ, ai nấy xắn tay áo lên, chỉ một chốc thôi, bao nhiêu đồ đạc được thu xếp gọn ghẽ, trả lại công viên những bàn ghế im lìm. Có lẽ lâu lắm tụi mình mới được tái ngộ công viên này!

Tối đến bọn mình 4 đứa Phi Oanh, Hải Yến, Ngọc Khôi và Bích Thủy lại kéo đến Vũ ăn bún bò Huế. Ngoài món bún bò còn có món hến xúc bánh tráng, mình nếm thử 1 vài

miếng, cũng là lạ miệng. Có lẽ mình không phải người Huế chính tông, nên không biết thưởng thức món này chẳng? Sau tiết mục ăn uống này, tụi mình kéo sang nhà Thắng tụ họp tiếp. Vào đến sân sau, đã nghe tiếng nói cười náo nhiệt, thấy ai nấy tay cầm ly rượu, cười nói huyên thuyên. Đã quen với các bạn từ ngày hôm trước, nên mình hòa nhập thật dễ dàng. Bữa đó, Cương Duy trở tài nói tiếng Bắc Hà Nội mới, nghe vui tai quá chừng. Nếu nhắm mắt lại, tưởng đâu mình đang nghe Bằng Kiều nói chuyện. Anh chàng này rất có năng khiếu về ngôn ngữ, nên mới bắt chước tài tình như vậy. Cười nhiều qua, đến một lúc mình có cảm giác mình mất luôn giọng nói. Thì ra hậu quả của một đêm thức khuya, một ngày ra park, khiến cho mình bắt đầu có giọng nói vịt đực. Thôi chết rồi! làm sao lên hát tặng Thầy Cô và các bạn ngày hôm sau đây? Mình lo lắng lắm, những chuyện đã xảy ra rồi, biết làm sao bây giờ? Trước khi ra về, cô Tuyết còn ghé tai nói nhỏ, “ngày mai em uống nước giá sẽ hết khan cổ, thì hát được thôi.” Dạ thưa cô, em nhớ ạ. Đùa giỡn mãi cũng có lúc hết hơi các bạn ạ. Tới 11 giờ rưỡi khuya, tụi mình kéo nhau về lại hotel. Lên đến phòng cũng gần 1 giờ sáng. Mình với HH hai đứa giao hẹn, thôi tối nay hồng có nói chuyện nữa, đi ngủ liền. Chẳng mấy chốc, hai cô nàng đã êm đềm trong giấc điệp.

Chủ Nhật ngày 11 tháng 7:

Sáng hôm sau, mình dậy sớm chuẩn bị sẵn sàng để ra nhà hàng dự tiệc. Đúng ra theo dự tính mình và cô Thu Hà, Ngọc Khôi sau khi dùng bữa xong, sẽ theo anh Sang về Quận Cam. Nhưng có một trục trặc kỹ thuật giờ chót, nên anh Sang và Ngọc Khôi không ở lại được. Mình và cô Thu Hà vẫn quyết định ở lại, sẽ về sau. Lóng ngóng mãi, cô Thy Oanh, Chiêu Uyên cùng Hồng Hoa với mình ra đến nhà hàng. Thầy Lượng và Phát –Lê đã đứng đợi sẵn rồi. Hôm nay Thầy của mình diện thật lịch sự trong bộ complet màu đậm, anh chàng Phát và Lê trang phục thật elegant. Khiến mình hơi què, vì không biết dress code như thế nào, nên mình ăn mặc giản dị, áo ngắn quần jean, để lên đường về lại nhà sau bữa tiệc. Một lát sau, các Thầy Cô và các bạn dần dần tụ tập đông đủ. Bao nhiêu nụ cười đã được nở hoa trên những khuôn mặt rạng rỡ, bao nhiêu xiết tay, bao nhiêu vòng tay ôm đã trao đổi ngày hôm đó, bao nhiêu tấm ảnh đã được chụp, chắc chẳng ai nhớ rõ? Mình chỉ biết một góc nhà hàng vui sống động hẳn lên. Náo nhiệt được một chốc, Ai nấy an vị ở bàn tiệc, nhà hàng bắt đầu tiếp thức ăn. Cương Duy mở màn với một bài hát thật trữ tình với tiếng hát thật đầm ấm. Sau đó Cương Duy giới thiệu mình lên hát. Mình cũng lấy hết can đảm bước lên sân khấu. Đúng như mình dự đoán, giọng đã hư khàn làm sao hát được dù ráng khi mới bước chân vào nhà hàng, mình đã xin họ mấy ly nước giá uống cho thông cổ. Đã thế mình ý y không tập trước với anh chàng đánh keyboard nên khi lên sân khấu, đàn đi một đường, ca sĩ hát một nẻo. Nghe chắc vui lắm☺ Sửa tới sửa lui, mình cũng ráng rống lên cho xong một bài hát rất dễ thương “Phượng Hồng” mà mình rất mê nghe Vũ Khanh hát. Sở dĩ mình chọn bài đó, vì tự nghĩ, thuở mới lớn, mới biết mộng mơ, có lẽ ai trong chúng ta cũng đã một lần như anh chàng “ngọng nghịu đứng làm thơ” của bài

hát đó. Nên mình muốn hát tặng cho tất cả các bạn nam nữ học sinh TQT để nhớ lại một thời hoa niên đã qua của một đời người. Tuy có thất vọng về tiếng hát vẹt đực của mình, nhưng mình cũng hy vọng các Thầy Cô và bạn hữu thông cảm cho mình. Cô tâm là được rồi phải không ạ? Rốt cuộc, mình đã chuẩn bị bài Nghìn Trùng Xa Cách, như Phi Oanh đã yêu cầu từ trước, mà không hát được vì biết mình sẽ không làm nổi chuyện đó. Cho mình khất lại lần sau Oanh nhé. Tưởng đâu giọng hát còn trong trẻo, mình đã thầm nghĩ sẽ hát bài Hoài Cảm để riêng tặng bạn thân thương Thu Hương và Ngọc Hiền ở mãi tận trời Tây xa thăm. Rất tiếc Hoài Cảm đành phải đợi đến mùa hội ngộ 2 năm nữa mà thôi.

Có một chuyện rất dễ thương mà buổi họp mặt làm được qua buổi xổ số và đấu giá bức tranh cô Chiêu Uyên vẽ, đã giúp được phần nào tài chính cho một tổ chức thiện nguyện ở Canada. Rất tiếc cô Tô Thanh Tùng không đến dự họp mặt kỳ này. Tuy cô không đi được, nhưng bọn em những đứa học trò 10B1 vẫn nhớ đến Cô với lòng mến thương rạt rào.

Cuộc vui nào rồi cũng tàn! Đến 3 giờ chiều, các Thầy Cô và học sinh TQT chụp chung một tấm hình lưu niệm trước nhà hàng. Thế là xong một buổi họp mặt! Hình đã chụp xong, mà ai nấy bịn rịn hồi lâu, lưu luyến chẳng muốn rời chân. Về đến khách sạn lấy hành lý, khi chia tay Hồng Hoa, Phi Oanh, Hải Yến mình thật bùi ngùi xúc động, chẳng dám đứng lâu!

Thôi hẹn nhau mùa hội ngộ tới. Các bạn ơi, hãy ráng giữ gìn sức khỏe nhe. Cám ơn các bạn Thắng, Khôi, Đức Hạnh và mấy bà xã đã tổ chức thành công buổi hội ngộ đầu tiên ở hải ngoại của TQT. Đặc biệt Kim Sơn, đã để lại rất nhiều mỹ cảm trong lòng các Thầy Cô và các bạn đó!

Em cũng kính chúc Thầy Cô luôn được an bình và dồi dào sức khỏe. Mong được gặp lại Thầy Cô và bạn hữu trong kỳ họp mặt 2011!

Vô cùng thương mến,

Quận Cam - Một ngày cuối hè – tháng 7, 2009.

BíchThủy